

Д-ръ Кондовъ

Далъ съмъ — тъй казватъ — на г-ца Христина моя пръстенъ, и тя своя на мене. На шега. Сега тя казва, че сме били сгодени.

Масларска

Ааа!... (Разперва ржце нѣкакъ отчаяно, облѣга се на канапето и притваря очи)

Д-ръ Кондовъ (грабва чашата съ вода)

Г-жо!

Масларска (отстранява ржката му)

Какви хора, какви ужасни хора!... Не искамъ вода, не съмъ жедна... Ахъ, какви хора... Азъ чухъ за туй, но не вѣрвахъ — и наистина, ето какъ било... Ахъ, ужасни хора, невъзпитани хора, диви хора...

Д-ръ Кондовъ

Но, г-жо...

Масларска

Докторе, тия хора ще ви погубятъ, ще ви почернятъ, ще ви... Не, азъ бѣхъ дошла да ви посъветвамъ, защото сте безъ свои въ тоя градъ, но сега ще действамъ.

Д-ръ Кондовъ

Но, г-жо, нищо сериозно нѣма.